

D ů v o d y :

Proti rozsudku vrchního soudu podal obžalovaný zmáteční stížnost podle § 385, čís. 1 c) tr. ř. a uplatňuje tento důvod zmátečnosti výtkou, že krádež spáchal na škodu svého zaměstnavatele, od kterého pobíral plat, a proto je prý podle § 343 tr. z. zapotřebí k jeho stíhání návrhu službodárcova. Zmateční stížnost není základná.

Souzený případ nespadá pod ustanovení § 343 tr. z., neboť citované ustanovení má zřejmě na mysli poměr trvalejšího rázu, poněvadž jen na tomto podkladě je možno usuzovati, že pracovní síla požívá zvláštní důvěry svého zaměstnavatele. Podle zjištění vrchního soudu však v tomto případě byl obžalovaný přijat na polnohospodářské práce jen příležitostně pouze jako výpomocný dělník za denní mzdu a nebylo zjištěno, že by měl nárok na výpovědní lhůtu v případě propuštění z práce. Není tedy zapotřebí ke stíhání obžalovaného návrhu zaměstnavatelova a vytýkaný důvod zmátečnosti se tu nevyskytuje. Zmateční stížnost byla proto jako bezzákladná podle § 36, odst. 1 por. nov. zamítnuta

Čís. 6006.

Nastal-li případ označený v odst. 5 § 4 zákona čís. 8/1924 Sb. z. a n., jsou opravné prostředky obžalovaného, které ohlásil podle odst. 1 téhož ustanovení (odvolání, zmáteční stížnost) zákonem vyloučeny; rozhodování o nich vyšší stolicí odpadá.

(Rozh. ze dne 20. října 1937, Zm IV 333/37.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. pro přečin pomluvy zamítl stížnost obžalovaného do usnesení vrchního soudu ze dne 23. března 1937; naproti tomu vyhověl částečně stížnosti hlavního soukromého žalobce, změnil napadené usnesení odvolacího soudu ze dne 23. března 1937 a rozhodl podle § 4, odst. 5 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. v ten smysl, že rozsudek odvolacího soudu ze dne 13. září 1936 nabyl oproti obžalovanému právní moci tak, jako kdyby odpor a zmáteční stížnost ani nebyly bývaly podány; jinak stížnost hlavního soukromého žalobce zamítl.

D ů v o d y :

Změňující odsuzující rozsudek odvolacího soudu ze dne 15. září 1936 byl vynesena v nepřítomnosti obžalovaného A. ve smyslu § 1 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n. Proti tomuto rozsudku podal tento obžalovaný zmáteční stížnost a žádost o navrácení v předešlý stav, tvrdě, že se nemohl dostavit k odvolacímu hlavnímu přelíčení pro nemoc, což doložil připojeným lékařským vysvědčením. Odvolací soud správně považoval tuto žádost za odpor proti rozsudku ve smyslu § 4 cit. zák., neboť

obsah žádosti odpovídal ustanovení tohoto paragrafu. Nesprávné pojmenování opravného prostředku nemá ve smyslu zásady vyslovené v 2. odst. § 30 por. nov. rozhodujícího významu.

Stížnost (nesprávně pojmenovaná zmateční stížností, neboť jde o opravný prostředek proti usnesení), podaná hlavním soukromým žalobcem, pokud namítá, že žádost o navrácení v předešlý stav měla býtí odmítnuta jako nepřípustná, je tedy bezdůvodná. Odvolací soud správně jednal, pokud zmíněné podání obžalovaného vyřídil jako odpor.

Poněvadž se obžalovaný k nařízenému novému odvolacímu líčení nedostavil, měl odvolací soud rozhodnouti ve smyslu § 4, odst. 5 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., že v odpor vzatý rozsudek nabyt proti obžalovanému právní moci tak, jako kdyby odpor a zmateční stížnost ani nebyly bývaly podány. Pokud stížnost obžalovaného namítá, že odvolací soud měl v nepřítomnosti obžalovaného přezkoumati věc meritorně a vynésti nový rozsudek, je bezdůvodná a byla zamítnuta podle 4. odst. § 379 tr. ř.

Odvolací soud usnesením ze dne 23. března 1937 nevyslovil to, co nařizuje právě citované ustanovení zákona, nýbrž pouze ve výroku vyslovil, že svůj rozsudek prohlašuje za platný, a v odůvodnění usnesení uvedl, že zmateční stížnost obžalovaného, ohlášená proti onomu rozsudku, má býtí postoupena nejvyššímu soudu k rozhodnutí. Odvolací soud vycházel zřejmě z předpokladu, že i když tu byl případ § 4, odst. 5 zák. č. 8/1924 Sb. z. a n., nejvyšší soud má rozhodnouti o zmateční stížnosti obžalovaného, podané proti rozsudku. Tento názor se však příčí právě citovanému ustanovení zákona, z něhož plyne, že v takovém případě zmateční stížnost obžalovaného, jež se zase nedostavil k novému přelíčení, které bylo nařízeno následkem jeho odporu, je zákonem vyloučena.

Pokud stížnost hlavního soukromého žalobce toto vytýká a žádá, aby bylo uznáno, že rozsudek odvolacího soudu nabyt proti obžalovanému moci práva, je odůvodněna. Proto bylo jí v tomto bodě vyhovětí, napadené usnesení odvolacího soudu změnití, vyslovití, jak je to uvedeno nahoře ve výroku, a odsoudití obžalovaného k náhradě útrat řízení v třetí stolici. Následkem tohoto rozhodnutí odpadá rozhodování o zmateční stížnosti obžalovaného.

Čís. 6007.

Bylo-li upuštěno od soukromé žaloby po lhůtě stanovené v § 19, odst. 1 zákona o ochraně cti, tudíž neplatně, nepřichází v úvahu ustanovení § 49, odst. 4 tr. ř. o neodvolatelnosti takového prohlášení.

(Rozh. ze dne 20. října 1937, Zm IV 341/37.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A., obžalovanému pro přečin pomluvy tiskem, zmateční stížnost obžalovaného částečně zamítl, částečně odmítl.